

§ 2 zábor. zák. nevykazuje a tudíž záboru nepodléhá, a nevyšetřil správnost tvrzení tohoto.

Ježto okolnost tato jest podle hořených výkladů pro rozhodnutí tohoto sporu v první řadě významnou, musil nejvyšší správní soud naříkané rozhodnutí dle § 7 zák. o správ. s. zrušiti, aniž mohl se pouštět do rozboru ostatních námitek stížnosti, které pro případ, že zmíněné tvrzení stěžovatelů bude prokázáno, jsou bezpředmětné a tudíž i rozhodnutí o nich by pro ten případ mělo jen ráz výroku akademického, ježž činiti nejvyšší správní soud není povolán.

Č. 905.

Pozemková reforma: * Akci podle § 63 zák. přiděl. podléhají také pozemky, které od zabraného statku odděleny, jsou v malém pachtu osob třetích.

(Nález ze dne 23. června 1921 č. 8250.)

V ě c: Václav E. v U. (adv. Dr. R. Tížek z Brna) proti státnímu pozemkovému úřadu v Praze (zast. odbor. r. Veithem) o přiděl půdy do prozatímního pachtu.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Od statku K., jenž podléhá záboru dle zákona záborového, měl Václav E. spachtovány od roku 1918 na 12 let pole, louky a pastvy... v celkové výměře 278 a.

Při provádění přidělu pozemků do drobného prozatímního pachtu ve smyslu § 63 zák. přiděl. od velkostatku K. byly i všechny parcely shora naznačené dány jednotlivým uchazečům do prozatímního pachtu. Proti tomu obrátil se Václav E. stížností na pozemkový úřad tvrdě, že pozemků oněch k provozování podniku (pily) nezbytně potřebuje, ježto musí vydržovati více potahů a k tomu že potřebuje luk, že musí také dodávati svým dělníkům seno pro jejich domácí dobytek a jim přenechati i půdu k pěstění brambor a ostatních polních plodin, sám však že má toliko 8 ha 4 a polí a necelé 3 ha luk.

Státní pozemkový úřad vyžádal si zprávu o skutečných poměrech od odborného poradce, zamítl tuto stížnost výnosem ze dne —, ježto plně placení dělníci nároku na přiděl půdy do nájmu nemají. — — —

Nejvyšší správní soud vycházel při svém rozhodnutí z následujících úvah:

Ve stížnosti své řízené proti rozhodnutí první stolice na státní pozemkový úřad neuplatňoval stěžovatel námitku, teprve ve stížnosti obsažené, že § 63 nemůže vůbec na sporné pozemky býti aplikován, poněvadž se, odděleny od zabraného statku, nalézají v pachtu stěžovatelově. Následkem toho neměl žalovaný úřad ani možnosti ani nutnosti se otázkou touto zabývati a nelze proto ani v nálezu jeho spatřovati rozhodnutí, které by řešení této námitky bylo věnováno. Potom však nemůže vzhledem k §§ 5 a 6 svého zákona ani nejvyšší správní soud na otázku tuto vejíti a musí tudíž námitku dotčenou odmítnouti jako nepřípustnou.

Pokud by však bylo možno v námitce oné spatřovati toliko právnickou dedukci, sloužící k podpoře ostatních bodů stížnosti, stačí připomenouti, že § 63 vztahuje se na všechny pozemky tvořící předmět zákonného záboru, ať se nalézají v rukou vlastníka či ať na nich hospodaří někdo třetí.

Ježto ze zásady té nižádné výjimky nečiní, nelze pokládati za vyloučené z § 63 ani ony kusy majetku zabraného, které odděleně od ostatního velkostatku jsou dány ve zvláštní samostatný pacht. — — — — —

Č. 906.

Pensijní pojištění: * Válečné přídavky zaměstnancům pravidelně poskytované za tím účelem, aby jimi vyrovnána byla alespoň z části újma, vzešlá znehodnocením peněz, nelze vylučovati ze započítání do platu při zařazování do tříd služného ve smyslu § 3 nov. pens. zák. z 15. června 1914 č. 138 ř. z., pokud v konkrétním případě nebylo prokázáno, že jsou poskytovány zcela dobrovolně, tedy z pouhé liberality.

(Nález ze dne 24. června 1921 č. 11738.)

Věc: Dr. Josef G. v J. proti ministerstvu sociální péče (zast. min. r. Drem Br. Wellkem) o pensijní pojištění.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Naříkaným rozhodnutím bylo v pořadu instančním vysloveno, že drahotní přídavek 50 K, jež stěžovatel poskytuje k měsíčnímu platu Markétě S., zaměstnané v jeho advokátní kanceláři, vpočítati sluší do služného po rozumu § 3 zákona (novely) o pensijním pojištění zřízenců, rozhodného pro zařazení do tříd služného tam stanovených.

Nejvyšší správní soud učinil otázku, sluší-li válečné přídavky toho druhu, jako jsou přídavky stěžovatelem S-ové poskytované, započítávati do platu při zařazování do tříd služného ve smyslu § 3 zák. pens., předmětem usnesení v odborném plenu a založil pak v souhlase s příslušným plenárním usnesením své rozhodnutí na těchto úvahách:

Nelze pochybovati o tom, že jakékoli pravidelné služební požitky, tedy i požitky označované jako válečné drahotní přídavky, započítati jest do platu ve smyslu § 3 pens. zákona tenkrát, zakládají-li se na úmluvě, s druhé strany pak jest mimo spor, že vyloučeno jest započítání takových požitků, jež zaměstnavatel poskytuje zaměstnanci jen příležitostně z pouhé liberality, které tedy mají povahu pouhých darů.

Pokud se týče sporných drahotních přídaveků válečných stěžovatelem S-ové vyplácených, jest ze spisů zjevno toto:

Podle nepopřené udání jak stěžovatele, tak S-ové poskytoval jí stěžovatel sporný přídavek z vlastního podnětu, svým jednostranným rozhodnutím, vyhradiv si úplnou volnost jeho odvolání. Dlužno tedy stížnosti dáti za pravdu potud, pokud dovozuje, že nemůže býti přídavek ten pokládán za smluvený.

S druhé strany nelze však uznati, že by poskytnutí přídavku bylo pouhým projevem štědrosti zaměstnavatelovy, který by bylo možno na roveň